

Warszawa, dnia 29 listopada 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 250/20

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Michał Bukiewicz

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

4 przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 29 listopada 2021 r.

5 sprawy P. H. syna I. i K., ur. (...) w P.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 16 grudnia 2019 r. sygn. akt III K 495/17

11 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego P. H. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu; wydatkami za postępowanie w sprawie obciąża Skarb Państwa.

SSO Jacek Matusik SSO Michał Bukiewicz SSO Remigiusz Pawłowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 250/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 16 grudnia 2019 r. sygn. akt III K 495/17</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>	

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. H.	Niekaralność oskarżonego	Karta karna	4340
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.1.1.1.	Karta karna	Dokument urzędowy, sporządzony w prawidłowej formie przez uprawnione do tego osoby, jego wiarygodność, w tym autentyczność i rzetelność nie budzą wątpliwości			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla					

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>Obraza art. 7 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznania za wiarygodne zeznań i wyjaśnień złożonych przez M. Ł. (1), w sytuacji, gdy depozycje tego świadka składane na różnym etapie postępowania w sprawie różnią się od siebie; - uznanie za niewiarygodne wyjaśnień 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>oskarżonego P. H.;</p> <p>- błędnej oceny innych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania w postaci zeznań D. K., S. N., A. O. i M. S.;</p> <p>A także naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 i § 2 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia konfrontacji między świadkiem M. Ł. (2), a oskarżonym oraz świadkami D. K., S. N. i A. O., co skutkowało niezrealizowaniem zasady prawdy materialnej i brakiem kompleksowego wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut wywiedziony przez skarżącego jest zasadny.</p> <p>Odnosząc się do argumentacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy podziela przedstawione stanowisko dotyczące oceny dowodu w postaci wyjaśnień i zeznań M. Ł. (2) przeprowadzanej przez sąd meriti. Analiza wyroku Sądu Rejonowego oraz obszernego materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania skłania do wniosku, że jedynym w zasadzie dowodem, który świadczyl na niekorzyść oskarżonego były zeznania świadka, a wcześniej oskarżonego M. Ł. (2). Tutejszy Sąd Okręgowy kilkukrotnie rozpoznając sprawę</p>	

oskarżonego P. H. dokonywał już zarówno charakterystyki osobowej świadka Ł. jak również wskazywał na liczne nieścisłości w składanych przez niego depozycjach, czego nie należy szczegółowo przytaczać w rozpatrywanej sprawie.

Poprzestać jedynie można na podzieleniu uwag trafnie sformułowanych przez obrońcę oskarżonego, że świadek Ł. wielokrotnie przesłuchiwany przez organy postępowania przygotowawczego oraz przez sądy rozpatrujące sprawę P. H., zeznawał odmiennie na temat roli oskarżonego w zarzucanym mu przestępstwie.

Różnice te są istotne, bowiem dotyczą okoliczności istotnych dla bytu samego czynu zabronionego.

Początkowo bowiem świadek

twierdził, że jego współpraca z oskarżonym trwała od 2003 r. lub 2004 r., w późniejszym etapie postępowania wskazywał natomiast, że miało to miejsce od czerwca 2004r. do czerwca 2005r. Niekonsekwencje M. Ł. (2) nie dotyczą jedynie czasu popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, lecz również ilości i rodzaju sprzedawanych mu przez świadka narkotyków. Początkowo M. Ł. (2) wskazywał, że było to 500 g kokainy oraz 500 g palonej kokainy (kraka), z czego pojedynczych transakcji było ok 30. Następnie natomiast świadek zmienił wskazywane przez siebie ilości i zeznał, że przekazanych P. H. narkotyków było ok. 300-400 g kokainy oraz

300-400 g
kraka. W
końcowym
etapie
postępowania,
kiedy
przesłuchanie
świadka było
jeszcze możliwe,
nie podawał
on żadnych
konkretnych
danych co do
ilości
udostępnianych
oskarżonemu
narkotyków,
zasłaniając się
niepamięcią.
Świadek zeznał
ponadto, że
z uwagi na
charakter
prowadzonej
przez
oskarżonego
działalności
wiedzę na temat
dokonywanych
przez niego
przestępstw
mieli mieć D. K.
oraz A. O.. Z
tych względów,
Sąd Okręgowy
rozpoznając
sprawę po raz
trzeci, uchylił ją
do ponownego
rozpoznania,
celem
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego i
przesłuchania
wskazanych
osób.
Przesłuchany w
toku procesu
D. K. nie

potwierdził
depozycji M.
Ł. (2) co
do przestępczej
działalności
oskarżonego,
zestał
natomiast, że
nie zna P. H..
Podobnie zeznań
M. Ł. (2)
nie potwierdziły
depozycje S. N.,
A. O. i M. S..

Sąd Rejonowy
co prawda
zauważył
wspominanie
przez Sąd
Okręgowy
nieścisłości, lecz
nie wyprowadził
z nich należytych
wniosków co do
oceny dowodu w
postaci zeznań
świadka M. Ł.
(2). Nie sposób
zgodzić się z
sądem meriti,
że sprzeczności
w zeznaniach
świadka czy też
brak precyzji
wynikają z
upływu czasu i
są zjawiskiem
naturalnym.
Oczywiście
doświadczenie
życiowe
podpowiada, że
najlepiej
pamięta się
zdarzenia, które
wydarzyły się
w najbliższej
przeszłości,
relacja co do

wydarzeń
bardziej
odległych jest
mniej bogata
w szczegóły.
Niemniej w
przypadku
zeznań M. Ł.
(2) mamy do
czynienia
niekiedy ze
zjawiskiem
odwrotnym,
który przeczy
naturalnemu
zatracaniu
pewnych danych
wskutek upływu
czasu.
Początkowe
depozycje
świadka, w
szczególności te
dotyczące
rozpoczęcia
współpracy z
oskarżonym, są
bowiem bardziej
ogólne,
natomiast
zeznania
składane w
późniejszym
etapie
postępowania
uszczegółwiają
już ten okres,
aby z kolei
ostatecznie
świadek zasłonił
się niepamięcią,
całkowicie
niejako tracąc
wiedzę co do
zdarzeń, w
których brał
udział. Podobne
uwagi można
również
poczynić co do

zeznań świadka
dotyczących
rodzaju oraz
ilości
udostępnianych
oskarżonemu
narkotyków.

Dodać również
należy, że sąd a
quo dysponując
wyrokami
skazującymi w
innych
sprawach, w
których
zeznawała M.
Ł. (2) nie
zauważył, że
okresy
popelnienia
czynów
przypisanym
oskarżonemu w
tamtym
postępowaniach,
a dotyczące
również
rzekomej
działalności
przestępczej P.
H., nie korelują
z okresami, o
których
wspomina
świadek M. Ł.
(2) na kanwie
rozpatrywanej
sprawy.

Wskazane przez
Sąd Okręgowy
nieścisłości w
zeznaniach i
wyjaśnieniach
M. Ł. (2)
doprowadziły do
uwzględnienia
zarzutu
naruszenia przez
Sąd Rejonowy

art. 7 k.p.k.,
bowiem
dokonana przez
ten sąd ocena
dowodów
zgromadzonych
w toku
postępowania
dowodowego nie
została
przeprowadzona
w zgodzie z
zasadami
doświadczenia
życiowego, a
także nosi cechy
dowolności. Sąd
Rejonowy
dokonując oceny
zeznań świadka
nie uwzględnił
charakteru tego
dowodu – jest to
bowiem dowód
w z pomówienia.
Świadek Ł.
składając
depozycje
współpracował
bowiem z
organami
ścigania i
wymiarem
sprawiedliwości,
zeczając a
wcześniej
wyjaśniając na
temat czynów
zabronionych
popelnionych
także przez
siebie.

W tym miejscu
należy
przypomnieć, że
orzecznictwo
wypracowało
szereg kryteriów
ocennych, przy

zastosowaniu
których dowód
z pomówienia
może zostać
uwzględniony, a
nawet, jako
jedyny dowód,
może stanowić
podstawę
ustaleń
obciążających
oskarżonego.
Sąd podziela
zapatrywanie
wyrażone w
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z 25
września 2012
r., II AKa
93/12 (niepubl.),
zgodnie z którym
procedura karna
nie wyłącza
możliwości
oparcia ustaleń
faktycznych
tylko na jednym
dowodzie,
byleby tylko
ocena tego
dowodu była
rzeczowa i
logiczna oraz
nie wkraczała w
sferę
dowolności.
Brak jest
również
procesowych
podstaw ku
twierdzeniu, że
dowód z zeznań
współsprawcy
nie może
stanowić
podstawy
faktycznej
wyroku
skazującego

pozostałych
oskarżonych
także wtedy,
gdy stanowi
zasadniczy
materiał
dowodowy w
sprawie (zob.
wyr. SA w
Warszawie z
4.03.2016 r.,
II AKa 449/15,
niepubl.).
Dowód z
pomówienia w
ujęciu prawa
karnego
procesowego
stanowi dowód
podlegający
ocenie i
uwzględnieniu
przez sąd na
równi z innymi
dowodami, przy
czym może on
stanowić dowód
winy i sprawstwa
oskarżonego, o
ile jest logiczny,
stanowczy,
konsekwentny,
zgodny z logiką
wypadków, nie
stanowi
przerzucenia
winy na inną
osobę czy
umniejszania
własnej
odpowiedzialności
karnej (por. wyr.
SA w Katowicach
z 4.02.2016 r.,
II AKa 529/15,
niepubl.; wyr.
SA w Katowicach
z 16.04.2015
r., II AKa
20/15 niepubl.).

Oczywiście na pierwszy rzut oka pomówienie może stanowić wyraz przyjętej przez współsprawcę linii obrony, celem umniejszania swojej roli w przestępstwie i przerzucania odpowiedzialności karnej na inną osobę, albo też depozycje takie składane są w celu zapewnienia sobie przez tzw. „małego świadka koronnego” korzystniejszej pozycji w negocjowaniu warunków z organami postępowania karnego. Aby wyeliminować zeznania mogące stanowić przejaw manipulowania procesem karnym w danej sprawie, sąd winien szczegółowo zweryfikować dowód z pomówienia pod kątem zasad logiki, konsekwencji składanych depozycji, czy też chronologii opisywanych

zdarzeń. Ocena takiego dowodu wymaga od sądu orzekającego w sprawie zachowania wysokiej skrupulatności, dużej dozy krytycyzmu i przyjęcia zasad logicznego rozumowania.

Dowód z pomówienia winien również zostać skonfrontowany z innymi, zgromadzony w toku postępowania dowodami, które bezpośrednio lub pośrednio potwierdzają zeznania lub wyjaśnienia współsprawcy.

Przy dokonywaniu in concreto oceny takiego dowodu nie bez znaczenia pozostaje również osobowość sprawcy.

Niemniej ocena taka przebiegać powinna w dalszym ciągu przez pryzmat zasady swobodnej oceny dowodów i o ile sąd oceniający dowód nie

popelnia błędów w logicznym rozumowaniu, to przeprowadzone przez niego karnoprawne wartościowanie korzysta z ochrony wyrażonej w art. 7 k.p.k. (por. wyr. SA w Warszawie z 18.12.2018 r., II AKa 362/18, niepubl.; wyr. SA w Warszawie z 9.08.2017 r., II AKa 96/17, niepubl.; wyr. SA w Poznaniu z 29.11.2016 r., II AKa 97/16, niepubl.; wyr. SA w Poznaniu z 21.12.2016 r., II AKa 110/16, niepubl.; wyr. SA w Łodzi z 5.12.2012 r., II AKa 199/12, OSA 2013 Nr 1, poz. 9).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy uznać należy, że zeznania świadka M. Ł. (2) wymykają się spod przedstawionych kryteriów ocennych, a danie im wiary przez sąd meriti, jako jedynemu

dowodowi winy oskarżonego, stanowiło przejaw dowolności w dokonywanej ocenie materiału dowodowego, a tym samym zostało przeprowadzone sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez sąd a quo nie korzysta zatem z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., ponieważ z wcześniej wspomnianych względów zeznania świadka M. Ł. (2) są niekonsekwentne, nie zachowują niekiedy chronologii zdarzeń, nie są bogate w szczegóły umożliwiające ustalenie charakteru i przebiegu inkryminowanego czynu zarzuconego oskarżonego H., a przy tym nie znajdują potwierdzenia w pozostałym, zgromadzonym w toku postępowania

materiale dowodowym.
Mając przy tym na uwadze, że depozycje świadka składane są w sposób ogólny i dowolny, podzielenie oceny Sądu Rejonowego prowadzioby do wniosku, że w zasadzie dokonane w taki sposób pomówienie stanowi podstawę do przypisania sprawstwa czynu zabronionego przez każdą osobę, o ile została wskazana przez oskarżonego a następnie świadka korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. W ocenie Sądu rozpatrującego tę sprawę depozycje tzw. „małego świadka koronnego” nie korzystają z żadnego domniemania wiarygodności, nie są również szczególnym środkiem dowodowym, a wręcz przeciwnie, winny cechować

się
szczegółowością,
rzetelnością oraz
konsekwencją.
W przypadku
jakichkolwiek
wątpliwości
organy
procesowe już
na etapie
postępowania
przygotowawczego
winny
podejmować
wszelkie próby
drobiazgowej
weryfikacji tych
depozycji
innymi
dowodami w
tym dowodami
pośrednimi.
Brak możliwości
takiej
weryfikacji
skutkować
powinien
odmowie
uwzględnienia
takiego dowodu,
a tym samym
uznania jego
wiarygodności,
nawet wbrew
subiektywnemu
przekonaniu co
do winy
oskarżonego,
które także w
tej sprawie nie
jest obce Sądowi
Okręgowemu.
Na kanwie
sprawy nie bez
znaczenia
pozostaje fakt,
że w czasie
postępowania
jurysdykcyjnego
świadek M. Ł.

(2) zaprzestał współpracy z wymiarem sprawiedliwości i ukrywał się, a prawdopodobnie przebywa poza terytorium Polski, przy czym jego miejsce pobytu nie jest znane. Okoliczność ta również powinna być zostać uwzględniona przez sąd a quo przy dokonywaniu oceny wiarygodności zeznań świadka.

Reasumując, zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przez sąd meriti art. 7 k.p.k. przy ocenie wyjaśnień i zeznań M. Ł. (2) okazał się zasadny. Mając przy tym na uwadze, że w dowód ten był jedyną podstawą przypisania oskarżonemu winy, uznanie go za niewiarygodny skutkowało zmianą orzeczenia i

uniewinnieniem
oskarżonego.

Sąd Okręgowy
nie podziela
przy tym zarzutu
skarżącego
naruszenia przez
sąd a quo art. 2
§ 2 k.p.k. w zw.
z art. 170 § 1 pkt
3 i 4 k.p.k. w zw.
z art. 366 § 1 i
§ 2 k.p.k. przez
zaniechanie
przeprowadzenia
konfrontacji
między
świadkiem M.
Ł. (2), a
oskarżonym
oraz świadkami
D. K., S. N. i
A. O.. Podzielić
należy bowiem
stanowisko Sądu
Rejonowego co
do tego, że
dowód ten nie
mógł zostać
przeprowadzony
w toku
postępowania,
gdyż miejsce
pobytu świadka
M. Ł. (2) nie jest
znane, ponieważ
świadek
zaprzestał
współpracy z
organami
ścigania i
prawdopodobnie
ukrywa się poza
terytorium
Polski.
Uwzględniając
reguły
ekonomiki
procesu oraz

<p>prawo oskarżonego do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, przewlekanie sprawy celem przeprowadzenia tego jedyne dowodu, który w zasadzie nie mógł przyczynić się do wyjaśnienia wątpliwości powstałych w toku rozpatrywania sprawy, byłoby niecelowe. Z tych względów zarzut ten uznać należało za chybiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku</p>		

<p>za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek okazał się zasadny, wobec uwzględnienie zarzutu skarżącego co do naruszenia przez sąd meriti art. 7 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść wydane w sprawie wyroku. Mając przy tym na uwadze, że zakwestionowany dowód był jedyną podstawą przypisania oskarżonemu winy, uznanie go za niewiarygodny skutkowało zmianą orzeczenia i uniewinnieniem oskarżonego.</p>	

Lp.	Zarzut	
2.	<p>Naruszenie art. 6 ust. 1 i 3 lit. d EKPC w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. i art. 391 k.pk. zaniechanie bezpośredniego przesłuchania świadka M. Ł. (2) i poprzestanie jedynie na odczytaniu treści jego zeznań i wyjaśnień, czym naruszono prawo do obrony oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut uznać należy za chybiony, bowiem Sąd Rejonowy nie naruszył art. 391 § 1 k.p.k.</p> <p>Zgodnie z powołanym przepisem dopuszczalne jest odczytanie w odpowiednim zakresie protokołów złożonych poprzednio przez świadka zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej lub innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę, m.in. wówczas, gdy przebywa on za granicą lub nie można mu było doręczyć wezwania, albo nie stawił się z powodu niedających się usunąć przeszkód. Dowód przeprowadzony w warunkach tego przepisu ma status procesowy pełnoprawnego dowodu (por. post. SN z 29.05.2018 r., II KK 119/18, niepubl.; wyr. SA w Warszawie z 16.03.2020 r., II AKa 376/19, niepubl.). Przepis ten ma zastosowanie jedynie wyjątkowo, kiedy spełnione zostały okoliczności umożliwiające sądowi skorzystanie z przewidzianej w niej instytucji. W orzecznictwie przyjęto, że nieracjonalny byłby pogląd, zgodnie z którym sąd nie może nigdy - mimo stwierdzenia niemożności bezpośredniego przeprowadzenia dowodu - odczytać zeznań, jeżeli ich treść ma istotne znaczenie dla ustalenia winy oskarżonych. Prowadziłoby to do unicestwienia procesu i niemożności osądzenia sprawcy (zob. wyr. SA w Krakowie z 20.11.2017 r., II AKa 270/16, niepubl.).</p> <p>W warunkach sprawy uznać należy, że Sąd Rejonowy uprawniony był do odczytania zeznań i</p>	

wyjaśnień M. Ł. (2), ponieważ w toku przedsięwziętych czynności ustalono, że miejsce pobytu świadka nie jest znane, gdyż ukrywa się on przed wymiarem sprawiedliwości i organami ścigania. W tym stanie rzeczy z obiektywnych przyczyn za niemożliwe uznać należy doręczenie świadkowi wezwania na rozprawę. Skorzystanie z art. 391 § 1 k.p.k. nie było także przedwczesne, gdyż sąd meriti wykazał należyłą inicjatywę w poszukiwaniu M. Ł. (2).

Nie sposób podzielić również zarzutu skarżącego, by w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Przypomnieć należy, że w wyroku z 15 grudnia 2015 r., 9154/10, Schatschaschwili v. Niemcy Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał, że do naruszenia prawa do obrony nie dojdzie, gdy istnieją wystarczające, równoważące czynniki, w tym mocne gwarancje proceduralne, pozwalające zrekompensować trudności dla obrony spowodowane dopuszczeniem niezwyfikowanego dowodu, pozwalające zapewnić, aby proces sądowy jako całość mógł być uznany za rzetelny. Przypomnieć jedynie należy, że sprawa przed sądem I instancji toczyła się czwarty raz, przy czym poprzednio świadek był przesłuchiwany w obecności obrońcy oskarżonego, który nieskrępowanie zadawał mu pytania, a więc zapewniono realizację prawa do obrony. Ponadto, na co także zwracał uwagę tutejszy Sąd rozpoznający tę sprawę poprzednio, zeznania świadka M. Ł. (2) można zweryfikować zeznaniami świadków D. K., S. N., A. O. i M. S.. Sąd Rejonowy przeprowadził wskazane dowody, a zatem miał podstawy do prawidłowego sprawdzenia i

<p>ustalenia wiarygodności depozycji M. Ł. (2). Istota sprawy, w tym rozpatrywanego środka odwoławczego, sprowadza się jedynie do tego, że wspomniana ocena została przeprowadzona nienależycie, nie zaś, że ropicując sprawę oparto się na dowodzie niezwyfikowanym. Potwierdza to bowiem fakt, że sąd ad quem dokonując prawidłowej oceny zeznań i wyjaśnień M. Ł. (3) miał możliwość wykazania w nich nieścisłości, co w konsekwencji umożliwiło ocenę tego dowodu jako niewiarygodnego.</p> <p>Z tych względów powyższy zarzut nie mógł zostać uwzględniony.</p>		
Wniosek		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zasadny z przyczyn wskazanych w punkcie 1.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.	<p>Naruszenia art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez niewydanie orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania i niezamieszczeniu w uzasadnieniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zaskarżonego wyroku wszystkich niezbędnych elementów, w szczególności wykazania dowodów, na których oparł się Sąd Rejonowy przy ustalaniu stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut ten jest chybiony, bowiem uzasadnienie Sądu Rejonowego zostało spełnione zgodnie z przepisami postępowania karnego i odpowiada prawu, przy czym poddaje się kontroli instancyjnej.</p> <p>Nie ma racji skarżący, że sąd a quo nie wskazał dowodów, na podstawie których ustalił stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie. Stosownie bowiem do art. 99a § 1 k.p.k. uzasadnienie sądu sporządza się na formularzu. Dowody, które stanowiły podstawę dokonania ustaleń faktycznych wskazuje się w sekcji 1.1. formularza. W rozpatrywanej sprawie dowodem takim okazały się wyłącznie wyjaśnienia i zeznania M. Ł. (2), co zostało wskazane przez Sąd Rejonowy wraz z podaniem numerów kart, na których znajdują się protokoły obejmujące te dowody. Uzasadnienie sporządzone zostało zatem w sposób kompleksowy i prawidłowy, umożliwiając dokonanie kontroli instancyjnej. Należy przez to rozumieć, że sąd ad quem rozpatrując sprawę, mógł zapoznać się z motywami oraz z tokiem rozumowania Sądu Rejonowego, który uznał winę skarżącego. Tym samym nie można stwierdzić, by doszło do naruszenia prawa do obrony skarżącego.</p>		

Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. stanowi względną przyczynę odwoławczą, a skarżący winien wykazać, by podnoszone naruszenie przepisów prawa procesowego doprowadziło na naruszenie jego praw. (por. wyr. SA w Poznaniu z 28.09.2021 r., II AKa 177/21, niepubl.). Sąd podziela przy tym zapatrywanie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w wyroku z 1 marca 2019 r., II AKa 222/18 (niepubl.), zgodnie z którym przedmiotem kontroli odwoławczej jest wyrok, a nie samo uzasadnienie, ewentualne nieprawidłowości w jego sporządzeniu nie oznaczają nieprawidłowości wyroku, gdyż to materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, stanowiący podstawę dowodową wyroku, powinien decydować o trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, a nie sam dokument w postaci uzasadnienia.

Z tych względów zarzut nie został uwzględniony.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek zasadny z przyczyn wskazanych w punkcie 1.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>o.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>o.1-----</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>-----</p>		
<p>o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>o.o.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 16 grudnia 2019 r. sygn. III K 495/17 w całości przez uniewinnienie oskarżonego P. H. od zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Z powodu uwzględnienia zarzutu i wniosku skarżącego z przyczyn</p>		

omówionych w sekcji 3.1. zasadna była zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach sądowych orzeczono zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. mając na uwadze, że wniesiona apelacja doprowadziła do uniewinnienia oskarżonego.	
7. PODPIS		
SSO Michał Bukiewicz SSO Jacek Matusik SSO Remigiusz Pawłowski		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana